

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 9909/15
Дана: 06.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." доо ..., ..., кога заступа пуномоћник Дејан Тадић, адвокат из Крагујевца, Војводе Путника 70, против туженог Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, ради поништаја решења број 612-00-00731/3/2014-06 од 19.05.2015. године, у предмету издавања дозволе, у нејавној седници већа одржаној дана 06.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијен је захтев тужиоца, као оснивача Високе школе за менаџмент и економију из Крагујевца, за издавање дозволе за рад.

У тужби, поднетој овом суду 01.07.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да је дана 23.04.2014. године поднео захтев за акредитацију Високе школе за менаџмент и економију, о коме је тужени одлучио након протекла 13 месеци, што указује на повреду законске одредбе у погледу рокова за поступање у овој правној ствари. Поред тога, указује да комисија за проверу квалитета није именована у складу са Правилником о измени Правилника о стандардима и поступку за спољашњу проверу квалитета високошколских установа од 15.01.2010. године, као и да је туженом доставио банкарску гаранцију на износ од 43.500 еура, па је нејасно имајући у виду одредбе члана 41. став 3. Закона о високом образовању, како је комисија дошла до закључка да је била потребна банкарска гаранција од 48.000 еура. Сматра да је нетачна тврдња туженог у извештају комисије за

акредитацију у вези стандарда 6, а везано за нострификацију диплома докторских студија наставника тужиоца, јер тужени није имао у виду споразум о признању докумената у образовању, потписан између Министарства просвете и спорта Републике Србије и Министарства просвете и културе Републике Српске од 25.04.2005. године. У конкретном случају ради се о професору Радоју Јањатовићу, који је завршио основне магистарске и докторске студије у Београду, па је нејасан став да ли је и он требало да врши нострификацију своје дипломе, имајући у виду наведени споразум, а такође и акредитација за наставника Јонера Субића, који је нострификовао диплому у Суботици - Универзитет у Новом Саду 25.11.2005. године. У вези навода туженог у погледу старости наставника Б.Б. и В.В., истиче да је приликом подношења захтева за акредитацију наставник Б.Б. имао 63 године, а да наставник В.В. испуњава услове прописане чланом 78. став 2. Закона о високом образовању. Даље указује да су тврдње туженог у односу на студијски програм нетачне, јер је он усклађен са стандардима какве налажу прописи, као и са савременим светским токовима, што је комисија могла утврдити будући да су јој достављени програми високошколских установа који се могу упоредити са програмом тужиоца. Што се тиче навода туженог у погледу библиотекачке јединице тужиоца, погрешно је констатовано да тужилац има само 431 јединицу, јер библиотека тужиоца поседује преко 1000 штампаних издања уџбеника, монографија и других публикација и снабдевена је са више од десетина рачунара где су у електронској форми налази преко 2100 уџбеника, као и ЦД форми електронског издања. Из свега напред наведеног сматра да је закон погрешно примењен на његову штету. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка и образложења оспореног решења произлази да је тужилац, као оснивач дана 23.04.2014. године поднео туженом захтев за издавање дозволе за рад Високе школе за менаџмент и економију из Крагујевца, уз који је доставио оснивачки акт и доказе о испуњености стандарда за почетну акредитацију, као и банкарску гаранцију за наставак и завршетак студија у случају престанка рада установе. Како је утврђено да захтев није уредан у смислу члана 41. став 3. и 4. Закона о високом образовању („Сл. гласник РС“, бр. 76/05...89/13), тужени је о томе обавестио тужиоца, који је 04.07.2014. године доставио прописану документацију, након чега је тужени у складу са Правилником о стандардима за почетну акредитацију високошколских установа и студијских програма („СЛ. гласник РС“, бр. 47/2013), Комисији за акредитацију и проверу квалитета упутио захтев са комплетном документацијом ради спровођења процедуре почетне акредитације. Поступајући по том захтеву, Комисија је увидом у приложену документацију и узимајући у обзир мишљење два рецензента,

утврдила да је предметна документација непотпуна у погледу доказа о испуњености услова за Стандард 3. Студије, који се односи на садржај, квалитет и обим студијских програма, Стандард 6., који се односи на потребан број наставника и Стандард 11., који се односи на финансијско обезбеђење рада високошколске установе за чије оснивање се не обезбеђују средства из буџета Републике Србије, из разлога наведених у извештају Комисије број 612-00-00020/101/2015-06 од 17.04.2015. године, па је тужени на основу наведеног извештаја, који му је Комисија доставила са препоруком да одбије захтев тужиоца за издавање дозволе за рад, нашао да нису испуњени услови из члана 33.-37. Закона о високом образовању („Службени гласник РС“, број 76/05...99/14) и на основу члана 41. став 12. тог закона, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Чланом 8. став 1. Правилника о стандардима и поступку за спољашњу проверу квалитета високошколских установа („Сл. гласник РС“, бр. 106/06, 73/11, 101/12, 103/12) прописано је да ради утврђивања чињеница од значаја за оцену испуњености стандарда за спољашњу проверу квалитета високошколске установе, Комисија образује поткомисију у чијем саставу су најмање 2 члана Комисије и један студент са листа студената коју, у складу са својим општим актом, утврђује Студентска конференција универзитета Србије, односно Студентска конференција академија струковних студија Србије.

Чланом 16. став 2. Закона о високом образовању („Сл. гласник РС“, бр. 76/05...89/13), прописано је да се у поступку акредитације високошколске установе утврђује да ли установа испуњава и одговарајуће услове из члана 33. до 37. овог закона, као и да ли испуњава услове у погледу потребног броја наставника, ставом 3. истог члана, услов у погледу потребног броја наставника високошколска установа испуњава ако има наставнике у радном односу са пуним радним временом са извођење најмање 70% часова активне наставе на студијском програму за који се тражи дозвола за рад, а најмање 20 наставника у радном односу са пуним радним временом на високошколској установи. Ставом 4., изузетак су студијски програми у пољу уметности где тај број не може бити мањи од 50% и ставом 5., од укупног броја наставника потребних за обављање наставе по годинама студија за студијски програм за који се тражи дозвола за рад, академије струковних студија и високе школе струковних студија, изузев у пољу уметности, морају да имају најмање 50% наставника са стеченим научним називом доктора наука.

Чланом 41. Закона о високом образовању, ставом 1. прописано је, високошколска установа може почети са радом и обављати делатност по добијању дозволе за рад. Ставом 2. истог члана, дозволу за рад издаје Министарство, на захтев високошколске установе, ставом 3., уз захтев из става 2. овог члана високошколска установа доставља оснивачки акт и доказе о испуњености стандарда из члана 11. тачка 9) овог закона. Ставом 4., високошколска установа за чије оснивање се не обезбеђују средства из буџета Републике уз захтев из става 2. овог члана доставља и банкарску гаранцију за настављање и завршетак студија у случају престанка рада установе или престанка извођења одређеног студијског програма, у износу од 25% школарине за број студената за који се тражи дозвола за рад. Ставом 5. истог члана, Министарство у року од 30 дана од дана пријема проверава да ли је захтев поднет у складу са ставом 3. и 4. овог члана. Ставом 6., у случају да Министарство утврди да захтев није поднет у

складу са ставом 3. и 4. овог члана, одређује накнадни рок од највише 30 дана за отклањање утврђених недостатака. Ако подносилац захтева у одређеном року не отклони недостатке, сматра се да је одустао од захтева. Ставом 7., уредан захтев са документацијом Министарство упућује Комисији, ради почетне акредитације и ставом 8. тог члана, почетном акредитацијом утврђује се да ли високошколска установа и студијски програм испуњавају стандарде из члана 11. тачка 9) овог закона, а посебно у погледу: 1) садржаја, квалитета и обима студијских програма; 2) потребног броја наставног и другог особља са одговарајућим научним и стручним квалификацијама и 3) осигураног одговарајућег простора и опреме, у складу са бројем студената које високошколска установа намерава да упише и потребним квалитетом студирања.

Одредбом члана 41. ставом 12. истог закона прописано је да Министарство решењем одбија захтев за издавање дозволе за рад 30 дана по достављању извештаја Комисије са препоруком из става 10. тачка 2) овог члана, односно по утврђивању да нису испуњени одговарајући услови из члана 33. - 37. овог закона.

Имајући у виду напред наведено и цитиране одредбе закона, правилно је по оцени Управног суда тужени одбио захтев тужиоца за издавање дозволе за рад високошколске установе, на основу члана 41. став 12. Закона о високом образовању, јер је на основу достављеног извештаја Комисије број 612-00-00020/101/2015-06 од 17.04.2015. године, сачињеног након спроведеног поступка почетне акредитације, нашао да је предметна документација тужиоца непотпуна у погледу доказа о испуњености услова, и то за Стандард 3, за почетну акредитацију високошколских установа, Стандард 6 и Стандард 11, и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења.

Имајући у виду напред наведено, Управни суд је, нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 06.07.2018. године, I-4 У 9909/15

Записничар
Биљана Стојановић,с.р.

Председник већа - судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП